

CERKEV — ZNAMENJE, KATEREMU SE BO NASPROTOVALO

Ko sta Marija in Jožef malega Jezusa prinesla v tempelj, da bi ga Bogu darovala in odkupila kot prvorojenca od službe v tempelju, je tam starček Simeon o Jezusu napovedal, da bo »semeion anilegomenon«, »signum cui contradicetur«. To Simeonovo prerokovanje se je uresničilo. Da, še več, znamenje, kateremu se bo nasprotovalo, ni postal samo Jezus kot Odrešenik sveta, ampak tudi njegova Cerkev, ki njegovo odrešilno delo nadaljuje. Kristus namreč v svoji Cerkvi živi na skrivnostni način in je z njo v najtesnejšem edinstvu. Zelo značilno za Jezusa ni samo to, da je njegov nauk povsem drugačen od učenja drugih ustanoviteljev ver, ampak da je kot edini izmed njih bil ubit. Dr. Djuro Gračanin pravi: »Isus je jedini ubijeni osnivač religije, o koga se borba s uporništvom kroz stoljeća dalje nastavlja. Ima u samoj toj činjenici nešto osobito. Ni Buddha, ni Konfucije, ni Muhamed ni Luther ni Calvin ni ma koji drugi između njih, ne završavaju ubijeni.«* Križev pot svojega Gospoda hodi tudi Cerkev. Vedno so jo sramotili in obrekovali kakor tudi njenega svetega ustanovitelja Jezusa iz Nazareta.

Cerkev kot vidno organizirana družba s ciljem posvečevanja človeštva, je drugačna od vseh družb in podobnih ustanov. Njen namen je, da povzdigne človeka v nadnaravni red duhovnega življenja in posvečenja, kar je pravzaprav že začetek nadnaravnega, večnega življenja v nebesih. Kot taka je Cerkev res znamenje-signum«, ki ga je Bog sam postavil sredi narodov sveta, da zanj priča in hkrati »cui contradicetur«, ker mnogim tako božje znamenje ni všeč. Tudi latinsko besedo ne označuje samo božjo skrivnost, ampak tudi vidno znamenje nečesa nevidnega. Če se pa v dogmatični konstituciji o Cerkvi Cerkev imenuje »universale sacramentum salutis« (Konst. o C. 48,2), potem lahko to novo označitev razlagamo tudi kot »semeion anilegomenon«, zakaj Cerkev kot božja ustanova v svetu je res znamenje, kateremu se je, kateremu se, in kateremu se bo tudi v bodočnosti nasprotovalo. To je njena usoda in njen delež na Kristusovem življenju, kajti »službenik ni višji od gospodarja.« Zgodovina nam dovolj zgovorno priča, kako je Cerkev to svojo vlogo skozi stoletja doživljala. V starem rimskem imperiju je bila sovražnica družbe in države, brezbožna vlačuga, ki svoje pristaše vodi v brezboštvo, v globoko vernem srednjem veku je bila tekmica državi, ki je hotela Cerkev spremeniti v zapupno in ubogljivo deklo, v dobi prosvetljenstva je bila leglo mračnjaštva in zoper vsak pravi napredek in v eri socializma je zopet za nekatere zaveznica kapitalizma in nasprotnica znanosti. Kaj vse torej niso skušali nasprotniki iz nje narediti, ona pa je bila ustanovljena, da bi človeštvu služila kot njen ustanovitelj Jezus Kristus, služila vsem brez ozira na barvo polti in rasno pripadnost. V tem antagonizmu med svetom in Cerkvijo se na poseben način razodeva njena veličina, zakaj Cerkev kot »signum Dei« ali »sacramentum universale salutis« ni od tega sveta. Iz tega razloga se

*Dr. Đuro Gračanin: Vjerodostojnost objavljene religije«, str. 6.

moraju njeni vernici sprijazniti z dejstvom, da se bo Cerкви pač vedno na nek način nasprotovalo. Drugače tudi biti ne more. To je zanesljivo znamenje, da je božja in nadnaravna ustanova.

Vilko Šolinc

O JEDNOM MORALNOM RJEČNIKU

U Rimu je nedavno izišlo četvrto izdanje Moralnog Rječnika (Dizionario di teologia morale, F. Roberti e P. Palazzini, quarta edizione riveduta alla luce del Concilio ecumenico Vaticano II, 1867 p.). Prvi auktor je kardinal Roberti koji igra vrlo važnu ulogu na Kuriji, a drugi Palazzini, nadbiskup i tajnik kongregacije za kler. Iako su od prvog izdanja Rječnika (1955) izišle mnoge papinske enciklike i akta Drugog Vatikanskog Sabora, u Rječniku nema velikih promjena. Evo nekoliko izvadaka:

Pod JEDNAKOST SPOLOVA (upućeni smo na »Predrasudu o seksu«) čitamo: »Ova je jednakost potpuno utopijska, jer nema nikakve biološke osnovice i teži samo za ekonomskom i socijalnom nezavisnošću žene... Kršćanska moralika ne može nego osuditi moderni duh koji izjednačuje muškarca i ženu, jer taj isti iskrivljuje žensku osobu... Treba nastojati oko povratka žene k njezinom radinom miru, k miru koji je zdrav i vedar, k miru domaćinstva, daleko od briga, bitaka, borbe i groznice (traumatisam) koji su svojstveni muškoj aktivnosti«.

Pod SOCIJALIZACIJA čitamo: »Ista mora biti uspostavljena jedino iz realnih motiva ekonomske nužde, tj. kako bi se obranilo privatno vlasništvo, povećao broj zdravih privatnika i učinilo ljude ekonomski, politički i socijalno nezavisnima«.

PRELJUB žene je teži negoli preljub muža (posebno ako to ona čini s više muškaraca) jer može izazvati sterilizaciju, ako već nećemo govoriti o grijehu protiv naravi; on može prouzrokovati opasnost da nezakonito dijete dođe u obitelj«.

A.C.L.I. (katolička radnička akcija u Italiji): »Samo ako se ne radi o velikoj nezgodji (incommodum), članstvo u katoličkoj akciji je prava obligacija u savjesti za katoličkog radnika, svjesna svoje odgovornosti posebno u aktuelnim borbama... Na Crkvu spada da nadgleda i upravlja akcijom profesionalnih organizacija«.

PSIHOANALIZA. »Uzevši u obzir malu efikasnost i opasnosti psihoanalitičke metode (Freuedove naravno!), vrlo se teško može ekskuzirati od teškoga grijeha onaj koji ju je prihvatio i podložio joj se svjesno i slobodno«. Članak o Psihoanalizi je napisao kardinal Felici.

Ovaj Rječnik katoličke moralike obrađuje sav moralni materijal: upotrebu duhana, kreposti policajca, opasnost telefona i televizije, medicinu, Kuriju i slično. Auktori su htjeli sastaviti jedan praktičan Rječnik. Smione propozicije Ivana XXIII, piše u uvodu Palazzini, izmjerene su i izvagnute u aktima Pavla VI. I vrlo su rijetka, nastavlja isti, djela koja bi bitno doprinijela zdravoj obnovi katoličke moralike.

Jedan francuski kritičar, inače vrlo dobri poznavalac katoličke moralne problematike, kaže o ovom Rječniku: